

Въ Латерана Инокентий намъри да го чакатъ трима пратеници.

Единиятъ носѣше вестъ отъ Симонъ дьо Монфоръ, който съобщаваше за голѣмитѣ размѣри на бунта на еретицитѣ, въ чиито рѣце вече паднали четиридесетъ отъ превзетитѣ крепости, молѣше за помощъ и подканяше за натискъ предъ другитѣ католически господари, които го бѣха изоставили самъ да се бори.

Вториятъ бѣше изпратенъ отъ епископа на Регенсбургъ, съ оплаквания противъ прочутия минезенгеръ Валтеръ фондъ деръ Фогелвайде, който напоследъкъ прочелъ въ присѣтствието на мнозина видни личности, като Тюрингския ландграфъ Херманъ, като Хайнрихъ фонъ Морунгенъ и други, разни оскърбителни за папата и църквата, стихове.

Третиятъ бѣше отъ императоръ Анри Константинополски, който се оплакваше, че много негови люде, привлѣчени отъ богата плата, отишли да служатъ на Михаилъ Епирски. Вѣроломниятъ ромеецъ не се смутилъ отъ родството си съ латинитѣ и почналъ отново да ги напада. За голѣма беда, въ рѣцетѣ на Ласкариса падналъ пленникъ прочутиятъ рицаръ Пиеръ дьо Брасио, когото жестокиятъ ромеецъ накаралъ живъ да го одератъ.

Все прекрасни новини.

Инокентий остави да свалятъ златовезания му „пивиале“, махна високата, лъскава тиара отъ главата си, повика писеца си и веднага почна да диктува отговоритѣ. Ала още по срѣдата на първото писмо, той почувствува умора и досада. Нѣкакво тежко, необичайно безволие го притисна и той направи знакъ, че иска да остане самъ. Дълго се разхожда „князѣтъ на църквата“ изъ ширната зала, чиито стени бѣха украсени съ изкусна мозаика отъ ситни зелени, сини и кафяни плочки.

Бѣше крайно време да се взематъ сериозни мѣрки за борба. Ала борба за животъ и смъртъ. Съ всички срѣдства. Християнството, единството му, учението на Исуса — се застрашаваха отъ всички страни. На югъ мавритѣ, водени отъ своя непобедимъ кралъ Алманзоръ, се канѣха отъ